

بهاية العباد

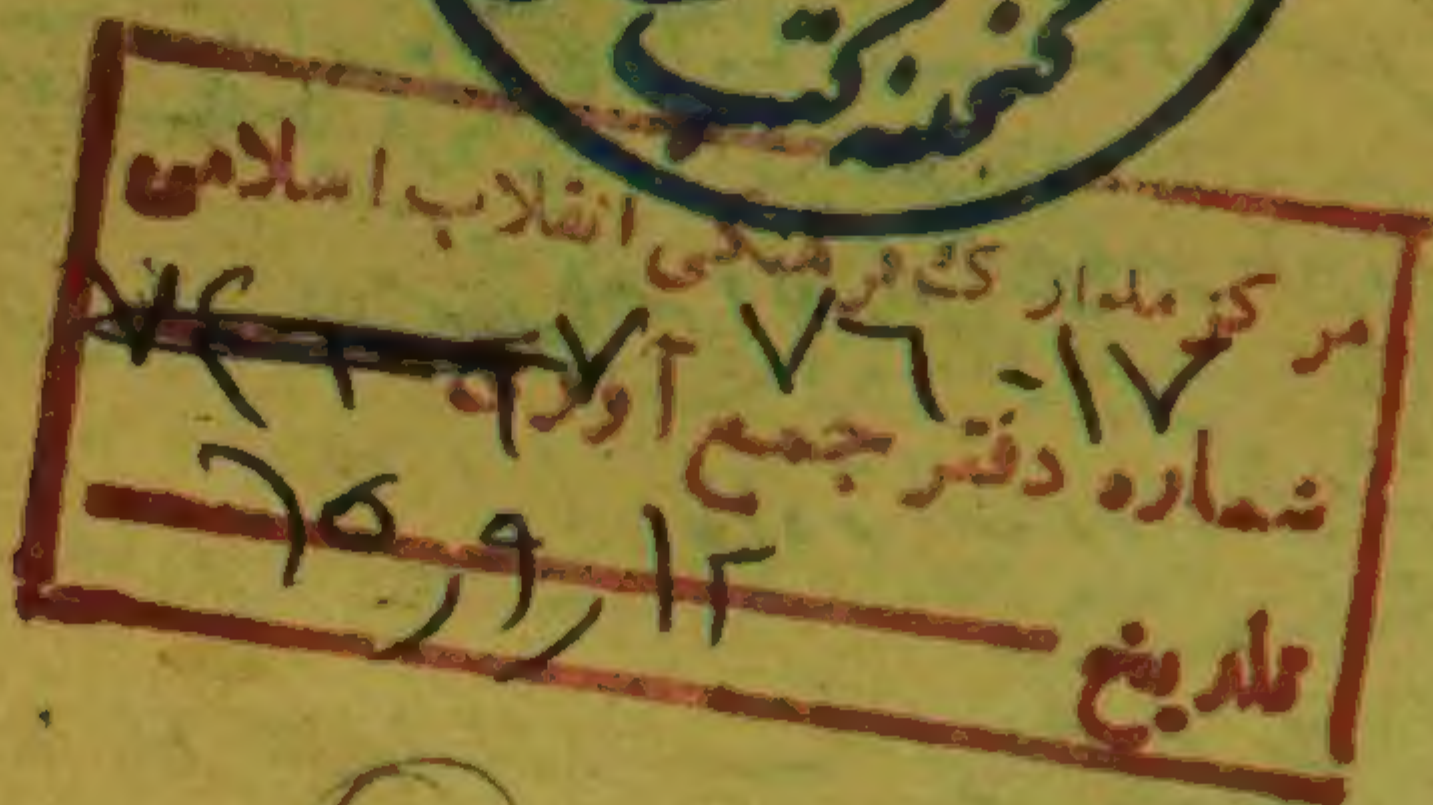
[illegible]

م
الار
اف
م

[illegible]

کتاب مصنف الدرر الدمشقیه لیس فی الفقه الحنفیہ

الميرزا ابدول رحيم خان
وولده الميرزا ابدول رحيم خان

بسم الله الرحمن الرحيم

الحمد لله الذي جعل في الدنيا ما لا يحصى من نعمه
وإلهامهم بعد العلم والمصطفى منهم من
جاء على سائر الأمم وبمحمد صلى الله عليه وسلم وكرم جعلهم الله بآيات و
من حجهم المصنفين أبا الدبرين وضرب لهم في كتابه آيات قد قال الله
أن عدة الشهود عند الله اثنا عشر شهرا وقال فانفجرت منه
اثنا عشر شهرا وقال بعثنا منهم اثني عشر نقيبا ثم قرأهم رسول الله
بكتاب ربه جعلهم قرآنا وعليه آية فقال المصنف فيكم القديسين
كتاب الله وخرقوا أمر من الله وانها لم يفرقا حتى ردا على بعض في
حكمها في الطاعة وفي الدقة أم بها واحد ثم أعلن أسماهم وأبائهم
ووقفنا على أيانهم وإزمانهم وجيلهم في عشرهم قاتلهم كل كان
قاتلهم من حاول انتقاما من مدتهم أوزارهم في عدوهم فقد أكدوا
وباء بغضب من الله وهو كآزاه في كتاب الله والمستحقين أركان حكم
والقرآن واحد المستقصا منه وللازاه كآصا الله عليهم ولم وقد ذكرت
في كتابي هذا بعض الدمار ما رآته في رواة الحديث ومخالفتها
من النص على الحديث في الروايات الصيغ والتوفيق على أسماهم وإزمانهم

واعدادهم موافق روایات الصمیمه روایتی نقلت عنهم نقلت متاوله
 بالقبول لشهادتهم لنا بنصه يقنا وجودنا في روايتهم ذكر ائمتنا طاهرا
 اسم نبينا محمد صا عليه واله موجودا عنه امر الكتب وفي التوريه والكنز فليست
 في ذلك جزاء مفردا وهو هذا وتوالت بخير ثلثين شواهد الله تعالى والحمد
 الى الله على الزمان والله في اسماؤهم واعدادهم وذلك قبل كل
 ومردم يكن ذلك وليد ظهرا وبركنا باهر كنفها وصلتها طورا
 متوخيا تنص روایتنا عنه ووضح عن صحيح الروايه وصريحها والكشف عن
 من اقبل فيها متوخيا في صحيح ذلك رضوانه عليه السلام والقرية اليه والرفعه له رجا
 واتكل عليه وهو جبر ونعم الكبر بسم الله الرحمن الرحيم ما رواه عامر بن
 عن رسول الله في اعداد الدنم الله عشر ائمتهم واسماؤهم خاصة عن
 عنه انه سمع رسول الله قال صدق الله بما بر محمد من كرم ومدهج عنه انه
 ومحمد بن ثابت الصديق ثم قال صدقنا ائمتنا ائمتنا الحسن بن علي
 بن علي بن ابي طالب قال صدقنا طاهر بن عبد الله بن الحسين بن علي بن ابي طالب
 بن علي بن ابي طالب وهو يقرأ بن القرآن فقال له رطب يا ابا عبد الله
 ما لم يزل الله صا دمه واله كم ملك امر الله في خلفه بعده فقال له عنه انه
 في ائمه منة من الله قال بن رسول الله صا دمه واله فقال له عشر ائمتهم
 نقبا من ائمتهم قال النسيب الله تعالى من ائمتهم بن علي بن ابي طالب

مستور
میس

الديار وكان وعدا مفعولا ثم رددنا لكم الكوة عليهم وامددناكم
 باموال ونسار وجعلناكم اكثر نصيرا قال سليمان فاستبدتني وشوقني وقتي
 يا رسول الله صلى الله عليه وسلم فقال ارسل الله راسل محمد انا لبعثت
 وصيا وقاطم واكرس واكسر ولتقم في اثم وكل من هوشا وظلمت ارسوا الله
 سليمان ثم لم يزل ابيس وجنود وكل من مرض الاديان مرضا ومرض الكفر
 مصاصه يوفى بالقصاص والدواتر والآثار ولد يلزم ربك احد او حكر
 ما ويرى الله ونريد ان تكون على الذين استضعفوا في الارض
 ونرى فروع دها مان وجنودها منهم ما كانا نأخذ دون قال
 فترأى فتمت في بي بي رسول الله ويا بال سليمان مترقى الموت ^{الوقت}
 قال اني ارجو الله من عيش سأت ابا بكر محمد وعمر وعبد الله وعيسى
 خلف الطاهر فقال محمد خلف من هو الطاهر فقه ناسون وطاهر
 سيف وها فالكه من فها ياب قهر الطاهر كان من سب الرب
 قال وردوه عن سليمان الله وجهه افر يفظ غير ما وادان كان الغفر موافق
 رسول الله حدثنا ابو محمد عبه انه سمع ابي عبد الله عبه الغر الحسني العذر عليه
 صفة احمد بن عبيد بن ناصح قال حدثنا ابراهيم بن ابي اسحق عن ابي عبد الله عبه
 محمد بن ادم عن ابي عبد الله عبه عن ابي عبد الله عبه عن ابي عبد الله عبه
 واهل بيته عبه عن ابي عبد الله عبه عن ابي عبد الله عبه عن ابي عبد الله عبه

في رواية

[illegible]

[illegible]

احد بعثته انه في افوازيان نبيا وراثة متبعا وللعباد الى الدنيا عا
 متنا في الكتب تبشر بهبسا ويرث علمه في الدنيا بعثته انه
 اربعين عنه لهدر الشرا والقطع الرور والحق ليطهرهم
 دين الله هم ويؤوب الشيطان ويحب به الرحمن قوله فهدى وحكم
 عدل يطيعه انه النبوة بكه واسطه يطيع له معاوية من كره الى طيبه
 وبها موضع قصده قبره ليدرسه ويقاتل من خالفه ويقيم الله ودينهم
 وروى الله له كنهه ولهم يرم القصة تسع بوبه بصره وبعينه باخيه وارضه
 وهدوه وهدوه ويضع وزوج ابنته وورثه في انتم في بعده فم انهم فلتنه
 نزيه لهم على غدا اتراب اهلهم هو باب انهم فم الى انهم فم الى باب
 ضل يقينه انه وقد خلف في انتم عمودا بعد ان يمينه لهم يقول
 بقوله فهم يمينه لهم هو القام من بعده والدام والكنهه يمينه
 في انتم فليزال ينفوا كعدا كعدا ولا ورحمهم فمونا لاحادي في القدر
 وضمان في الله ورحمهم مرتبه وحكم مرتبه وعلم وعلم وهدى وهدى العلم
 ونفسه منقول غير عالم غير عالم كرم خيركم كرام غير فزار لدهفه
 في انتم لونه لاهم لقصه انه غرور بوبه كبا بسيف مقتله وهو تولى
 روميه ودينه في الموضع المودف بالوزر كجس انهم يمينه ودين الشبر لسا ايه عداله

ثم القائم من بعده الحسين عليه السلام في القبرين في القبرين في القبرين
 بارز في طيبة في الموضع المعروف بالبقع ثم يكون بعده الحسين عليه السلام
 عدل في قبره في طيبة في الموضع المعروف بالبقع في طيبة في الموضع
 في الامام الزكي في القبرين في القبرين في القبرين في القبرين في القبرين
 الناس نورا وضياء وعلى ثم يكون القائم من بعده الحسين عليه السلام في القبرين
 وسراج الكون في قبره في الموضع في طيبة في الموضع في طيبة في الموضع
 ثم يكون الامام القائم من بعده الحسين عليه السلام في القبرين في القبرين في القبرين
 ومفسر في قبره في الموضع في طيبة في الموضع في طيبة في الموضع
 وهو العادق بالملك المطلق في القبرين في القبرين في القبرين في القبرين في القبرين
 عليه مدفع قبره في القبرين في القبرين في القبرين في القبرين في القبرين
 من حفرة في القبرين في القبرين في القبرين في القبرين في القبرين
 القائم من بعده الحسين عليه السلام في القبرين في القبرين في القبرين في القبرين في القبرين
 باسم في القبرين في القبرين في القبرين في القبرين في القبرين
 في القبرين في القبرين في القبرين في القبرين في القبرين
 في القبرين في القبرين في القبرين في القبرين في القبرين
 في القبرين في القبرين في القبرين في القبرين في القبرين

فقال علي عليه السلام ولم لا فعل سباً فقال له لا أقول سباً ولكن انك
 فان حزنه ولامه فيمن كنت عابدهم والله على اهل البس فيكم
 ومضيت فقال له علي عليه السلام فاني سأكتب اليك الله رب عبده انما
 في كل ما تشعنه لله عن دينك ولله خلق في دهر فقال له اليهودي
 والله مرئى لك قد لم علي عليه السلام عشت فقال
 له اخبرني عن اول قطرة دم قطرت على وجهه ادر من وافر من
 اول عين فاستجاب وجهه ادر من ادر من واول شجرة اهرت
 على وجهه ادر من ادر من فقال له علي عليه السلام يا هرود اما انتم تقتلون
 اول قطرة دم قطرت على وجهه ادر من حيث قيل ادم الكاهن
 منكم تقتلون ولكن اقل اول قطرة قطرت على وجهه ادر من
 مما وركب قبل ان يذبحه ادر من قال صفت قال له علي عليه السلام
 اما انتم تقتلون ان اول شجرة اهرت على وجهه ادر من ادر من
 كان من سفينة نوح وهر از متونه وليس ادر من تقتلون ولكن القم
 الترت من ادم من ادر من اهرت من ادر من اهرت من ادر من
 ادر من اهرت من ادر من فقال له علي اما انتم تقتلون ان اول

ع
له

العمل

عيسى فاضل على وجه الأرض عيسى ^{كذلك} ايده و هو ليس الترتيب في القدر
 وليس كما تقولون ولكنها عيسى امية الموقوف على سرس عمران وقتا وهم
 انزل الاله فسقطت في فخيت ^{كذلك} ملك ليس للديب ^{شأن}
 الذبح ^{كذلك} كان ^{مفترضا} مقدمه ذر القوم في قلب عيسى امية فاضل
 انصرم الله فشر بزاويهم ^{كذلك} وجاء ذو القوم عليها ^{فعل}
 قال صفت والذير لاله الله هو ان لديه ما في كتاب اياهرون ^ع
 كتيب به ^ع والله سرس عمران قال فاضل عن التثنية اخبرنا
 محمد كم لمع لام وان جبهه ليس ^ع ساكنه معه ^ع جبهه ^ع اول جبهه
 الاله ^ع فقال ^ع الله سرس ^ع الله ان الله انصرم ^ع الله عدل لله
 فذل من مرفعه لهم ولله ^ع الله مرفعه لهم ^ع الله
 ارباب في الله ^ع وان ^ع الله ^ع الله ^ع الله ^ع الله
 كن في ^ع الله ^ع الله ^ع الله ^ع الله ^ع الله
 امام عدل واول جبهه فاضل ^ع الله ^ع الله ^ع الله
 كما تقولون ولكنه الترتيب ^ع الله ^ع الله ^ع الله
^ع الله ^ع الله ^ع الله ^ع الله ^ع الله
 الله ^ع الله ^ع الله ^ع الله ^ع الله

فتر في الحال في حجة عليه عليه السلام وحيه بعد وفاته ثم يقول من حق الصفاة
مرم وقد نظرت في الكتب الدولى فما وجدت لك وصيا واما في حركت
وبه واما في فن لا تنفرا انت يا رسول الله في وصيك فقال رسول
ان لا وصيا واما في حركت وبه واما في قلت لم هو فقال امير الكهنة
فرقت اليه حصة من الارض فوضعت في كفها ثم فرقتها بينه كتمس اليه
ثم جعلها فجعلها يا قوم عمراء فتمت بقية النقص في الناطق من ثم
فقال يا ام سلم من استطاع مثل هذا فهو صير قالت ثم قال يا ام سلم
وصير من لا ينفع نفسه في جمع حاله كما انما تستغن في نظرات الاربعة
وقد قرب بيده اليمن الى القف وبه اليسر الى الارض فانما لا ينفع في حاله
واحدة الى الارض ولا يرفع نفسه لم يرفع نفسه قالت فخرجت فرائس
كيف عليها ويؤذ بعقود دون وسواه في اسرة قومه وصارته على صدامه
فقلت في نفسي من هذا صاحب القف الذي قيل صاحب القف، وعنده في العلم
ما لم يبلغني فيك ان يكون صاحب القف عينا فقلت امير الكهنة قال
اليه حصة من الارض فوضعت في كفها ثم فرقتها بينه كتمس اليه
فجعلها يا قوم عمراء فتمت بقية النقص في الناطق من ثم
لما لم يرضى عن رسول الله فالتفت الى ففعل مثل الذي فعله فقلت من

في حديثك يا ابا الحسن فقال من بعد ذلك قال السلام عليكم طفت ابراهيم
 فقلت انت وصراييك هذا وانا اجمي من ضرو ووالا اياه مع انك
 اعرف عرف صفته الا عشر امام وولد واهل بيته وادخلهم فوجدت
 ذلك في الكتاب الاول فقال لا نعم انا وصراييك فقلت ما علمه ذلك
 ائني كنهه قال فرففت اليه حواء في ادر من فوجدت بها كنهه ثم سمعت
 كنهه الحق ثم مجتهدا فوجدت كنهه كنهه ثم فوجدت كنهه كنهه
 الا فقلت له من ذلك فقال من بعد ذلك هذا الذي فقلت ثم تدرى
 حواءت سطح الكنهه وهو كنهه ثم كنهه كنهه كنهه كنهه
 من غير ان يغير او يمس فقلت فنفث في روضه فوجدت كنهه فقلت
 ابراهيم السلام وكنت عرفت كنهه من الكتاب ابراهيم كنهه كنهه
 او ياتهم كنهه كنهه كنهه كنهه كنهه كنهه كنهه كنهه
 جهة كنهه فقلت له وانا كنهه كنهه كنهه كنهه كنهه كنهه
 كنهه كنهه كنهه كنهه كنهه كنهه كنهه كنهه كنهه كنهه
 ابراهيم كنهه كنهه كنهه كنهه كنهه كنهه كنهه كنهه كنهه
 ائني كنهه كنهه كنهه كنهه كنهه كنهه كنهه كنهه كنهه
 كنهه كنهه كنهه كنهه كنهه كنهه كنهه كنهه كنهه كنهه
 كنهه كنهه كنهه كنهه كنهه كنهه كنهه كنهه كنهه كنهه

فذات كات ام سليم فظنرت في ذاتها ان رسل الله وبعثوا رسلهم
 انهم صدقات انهم علمهم اوصيا، ولله الحمد لله الله قد تراءت اسماؤهم الله
 انهم منهم احد ما جعفر والله فرس وكذا اقرأت في التفسير فقلت ثم قلت
 نفق قد طمان الله الله لم ولم يطرح في قبا فقلت يا سيدنا
 عدته افر قال فبسم وهو قاعد ثم قام فديره النير اليمير
 فواته لكانه عمود من رقيق الحديد، فته تدارع عن عيسى وهو قائم له
 له كرك ولا تيمر فاسقطت وصعقت فافقت الله وولي بره الله
 في اس الغيب لا تخرز فقلت في نفسي ماذا اقول له بعد هذا وقت - واما
 والله اجه الى ساعه راكبه في الطاقه من اهل بيته وانه غمر لم يزد ولم ينل
 ولله نقص من رايه واوصيت اهل ان يبعدوا في كفن فقلت يا سيد
 من رايه قال في حذر فقلت فقلت الى الامام ع في كفن فقلت
 قال رزح الجيش جيش هاهنا وود غيرة ووه شراقة من التابير سمعوا اذا
 الكلد من ٢٢ م من فناء من رايه عبيد الرحمن عوف وكنه
 من جبري رايه من رايه سمعوا نقول هذا ووه شراقة من التابير سمعوا
 عن كات فقلت الى عيسى عيسى وهو في رايه قال في اليوم العاشر
 فقلت فلما قد نضر من صده فاروت القيام فلما هممت به فقلت
 من التابير ال فاتم في اصبه عليه فصرحت فانار كمنه في كات ام سليم

فقط

عشر

الملك

ع
ذرفت

ظ
قلت

انك اجترته قلت فاسم في صلوة فلما قال يا ادم سلم اسمك بقاء في
غير ان لا حاجت له فذفت اليه صاه من الرض فاضه كما فجدد به كفيه
فجدد كفيه الدقيق العقيق ثم غدا على ياقوته محررا ثم قرأ فثبت فيها النقص فظ
وانه الى القدم بهي نهم كانت رايتهم يوم ليس له اسم فثبت له فمروك
جئنا له ذلك قال الذي يغدر شرا فقلت ولدتا ركين من به شاة اسم اسم
فانيت ان كماله ان يغدر شرا ما كان قبله من رول انه صاه به له وله ويلك
صدات له عليهم فلما خرجت من البيت وثبت شوفا ناداني يا ادم سلم قال
قال اخر فخرجت فاذا هو واقف في صرة داه وها ثم في فم فقلت البيت وهو
تبسم ثم قال بسم يا ادم سلم فثبت فمد يده اليه فاخرف الدور واسمك
اهيه وغابت يداه ثم قال فهاؤنر دكيت فيه دناير وقرطان
ووصف كانه في حرج في كانه في نزل فقلت يا ادم سلم
والا ما فيه فلهذا رايته غير ان اجد ما يقدر قال فلهذا واسمك بسمك
فخرجت من غنة ودرنت نزل وقصته نزلت فلم اجد الحق في موله موهه فاذا
الحق فقلت فقلت في الموهه بعثتهم بالبصيرة والهداية فهم في ذلك اليوم والحكمة
فقلت اسمك ابراهيم واسمك ابراهيم واسمك ابراهيم واسمك ابراهيم واسمك ابراهيم
اسمك ابراهيم واسمك ابراهيم واسمك ابراهيم واسمك ابراهيم واسمك ابراهيم
فقال كانه عده لا فافظ وايا اسمك فلهذا رايته غير ان اجد ما يقدر
الله روي عن رسول الله قال وليت اسمك ابراهيم واسمك ابراهيم واسمك ابراهيم

[illegible]

[illegible]

13

وقوله عليه
السلام
النفوس فلك
السموات

فصل غرضه

نور اوزک ایدم

انہی میں رووہ عن داود الرقی عن ابي عبد الله محمد بن مسلم قال سئل عن ابي عبد الله عليه السلام
بجملہ میں کرم اللہ تعالیٰ قال سئل عن ابي عبد الله محمد بن مسلم قال سئل عن ابي عبد الله محمد بن مسلم
قال قلت لابي جعفر من قتله قال لا والله لا اظن ان من يابو داود فقتله
عاقبة عوف لي بالخدمه من الرابطة من عجب جنت ذاك فقال لا ما ذار
بہ قال رأيت عجباً به أعان من ذنب قد تقدم مصفاً وقد جفت بقية
القوم وهو يقول يا اهل الكوفة اني اعلم بكم ومن آتاه ما قد عرفت ان كذا
من ناسكم ومنهم فقال ابي عبد الله عليه السلام من هذا انتم منكم الصديق فانه لا يسميه
بغيره فدفعت الي وقال لا اراها من ناسكم اني اهل البيت كذا وكذا
منهم من روى عن رسول الله صلى الله عليه وآله فاذنوا سلطان السلاطین اول لداله
محمد رسول الله والظاهر ان عدة الشهد اثنا عشر شهراً كتبت
يوم خلق السموات والارض منها اربعة ايام ولدت الناس القيم على
واحد من عيسى واما عيسى واما عيسى واما عيسى واما عيسى
وعيسى واما عيسى واما عيسى واما عيسى واما عيسى
انتم راہی کان وشرکان کتب یا اس رسول الله ورواه احمد واستقر
قبل ان تكتب ادم بالفرع فابن يراه يراه ويزن بياض ان الله الناس ان
عداوة وحدها القرب البنا فالقرب قال وطلعت شجرة من اهل الجنة
التي هي عن القمم على واخبر ان من انكر كتابه وما ركن في سعة عيسى واما
ساعة وعيسى كذا ان سمية الابرار قال سئل عن ابي عبد الله عليه السلام عن
زيد بن وهب عن ابي جعفر السوار عن ابي جعفر السوار عن ابي جعفر السوار عن ابي جعفر السوار

۶۶۶

احدث من سرب كل منة انهم كانوا غدا على الربك عليه السلام فكلوا اذا قبل ان يمشي
 يا اس رسول الله واذا قبل ان يمشي قبل بان انت يا اس في الدماء فقبل له يا اس رسول
 ما بانك تعول هذا لمن وتقول هذا ليس ومن ابن ضير الله ما فقال ذلك الفقيه
 اللطيف الشريف محمد بن الحسن بن علي بن موسى بن جعفر بن محمد بن علي بن ابي طالب
 علي بن اس اس قال ومن اتين اخبرني ثوبان وغيره ورواه عن الحسن بن الحسن بن احمد
 عنه واسمهم من طر ابنه من ثوبان وهو ضير الله بن محمد بن جعفر بن علي بن ابي طالب
 ابو جعفر محمد بن علي بن اس بن علي بن ابي طالب قال له من هذا الضير بن محمد بن علي
 بن اس بن علي بن ابي طالب قال له من هذا الضير بن محمد بن علي بن ابي طالب
 من هذا الضير بن محمد بن علي بن ابي طالب قال له من هذا الضير بن محمد بن علي بن ابي طالب
 فاسم عام له محمد بن علي بن ابي طالب قال له من هذا الضير بن محمد بن علي بن ابي طالب
 بصيرته بالفسف واللب ذاروا ربه ورواه عن علي بن ابي طالب قال له من هذا الضير بن محمد بن علي بن ابي طالب
 قال وفدت على رسول الله صلى الله عليه وآله وسلم فقلت يا رسول الله ما هذا الضير بن محمد بن علي بن ابي طالب
 وجهه وبركان في بصره راحهم نظره ومضره وانما اعني باسمه واهتمهم العرق
 في ابراهيم فقال رعم الله ما دوكت في اتيته في لسطع كلفه فاستقدت دوم
 فقلت ابراهيم وقد علمت انك يا رسول الله ما هذا الضير بن محمد بن علي بن ابي طالب
 يا بني الهدى انت وبنال قطعت فردا والا فالا جابت البيد واليهاتي
 ما لها من طوى السرى ما قال لا قطعت ورواه عن الصمصم بن ابي سفيان الكلابي
 كل دهياء فيصر الطرف عنها اذ قلبها انما صار كالا وطانها العناق تحمها
 بكاه مثل النجوم قلاخ ثم لما دانت احسن مري تحت عند هبة وملكك تنق
 شرابا سيم عصب هائل او قبل القلوب دها ونداء المحسن الناس ظنا وحاكا

السؤال
في الفصل

لمن تادى صلاتك نحو فردوس الآله وبرهان وبرو نعمة لن تنالا واما ان منه
لدى الحشر والنشر واذ الحلق لا يطين سواك فقلت الحشر والبرقاعة والك
خصك الله يا ابن امية الخير اذا ما كنت سجال سجالك ابنا الاول
يا سلك فينا وباسما بعدة متساك قال فاقبل على رسول الله
بصوتهم وجهي بك سمته فيا له معا طحا كرمي الرق فقال يا جبارود
لقد تأخرت وبقومك الموعود وقد كنت وعدة قبلت ذلك ان
انته اليه بقوم فلم اتم واتيته في عام الهية فقلت يا رسول الله
ما كان اربى من ذلك الا ان عالمه قوم الربا داعوا فاقترعت ما قاله الله
لا اراد ما به من غير له يك واما في تأخر في ظم فانت بك اعظم عود
عقوبة ولو كان مع سمع بك اوراك لما ذهبوا عنك فان ربك انهم في منه
ومرر وقتك بحادث النصارية قبل ان اتى اليك الدول في انما كرهين بك
اذ لك ما يعظم الدج وويلو انم والرب ويرض الراسع المرب فقال رسول الله
ايك اما صاح بك يا جبارود فقلت اعلم يا رسول الله انك في ضيق قيس قال
ما انت اذن بالوصدانية ودع عنك النصارية قلت انته ان لداله الله انه
وصدك لا نركم له واك عبده ورسوله ولقد املت كما علم بك وبنافك علمته
في قبلت قبسم الله انم كان علم ما اردته في الدنيا في فاقبلت على وعلا قوس فقال
ايكم في عرف قيس ساعده الله انما قلت يا رسول الله كمن نزل غير اني منكم
عارف بغيره واقف على اثره في قيس ساعده يا رسول الله سبعا في بابا واما

الطهر

وَأَمَّا تَمُوتُ فَهَذَا الْفَقِيرُ الْهَرَمُ الْكَلْبُ وَالْأَبْلَدُ فَهَذَا رَأْسُكُمْ وَأَمَّا تَقُولُ هَذَا
وَأَمَّا قِيَمَةُ مَا هُوَ الْمَقْدُوحُ أَبِيهِ وَأَتَاهُ النَّاسُ بِإِمْرَانِهِ وَعِلْمُهُ وَالْقَائِمُ لَكُمْ قَالَ
وَعَارُوتُ النَّاسِ عَلَى الْمَرْبِ إِلَى الْمَرْبِ وَدَلَفَ صَنْزَرُ الْبُكْرِ عَلَى الْعَبْدِ عَلَى
بِسْمِ اللَّهِ الْكَلْبُ قَالَ هَذَا أَبُو هَرَمٍ مِنْ بَنِي كَلْبٍ هَذَا الْقَطَانُ قَالَ هَذَا
أَكْبَدُ مِنْ بَنِي الْقَطَانِ قَالَ صَدَقَ دَاوُدُ بْنُ زَيْدٍ قَالَ وَابْنُ رَجَاءٍ فِي خَاتَمِ الْكَلْبِ
أَلَا كَلْبُ الْكَلْبِ رَجَعَهُ قَالَ إِنَّ صَرْفِيَّةَ ابْنِ هَرَمٍ هَذَا هَذَا قَالَ لَهُ يَا هَرَمُ إِنَّ ابْنَ هَرَمٍ
أَنْ تَزُودَ قَاطِلُ رَجَعَهُ خَيْكَ فَارَسَلُ رَسُولَ ابْنِ هَرَمٍ هَذَا هَذَا إِلَى الْكَلْبِ لَعَلَّهُ
فَعَالَ لَهُ يَا كَلْبُ أَنْ تَزُودَ قَاطِلُ ابْنِ هَرَمٍ هَذَا هَذَا الْكَلْبُ وَابْنُ رَجَاءٍ وَكَانَ
مَكْسِيَةً ابْنًا بِأَمْرِ ابْنِهِ وَالنَّبِيَّاءُ الْمَقْرُوبُ الْمَقْرُوبُ فِي ابْنِ رَجَاءٍ وَابْنُ رَجَاءٍ
الزُّرَّاءُ أَلَا ابْنُ الْكَلْبِ هَرَمُ الْكَلْبُ وَكَيْفَ ابْنُ هَرَمٍ هَذَا هَذَا ابْنُ رَجَاءٍ
عَدَّةُ ابْنِ رَجَاءٍ ابْنُ رَجَاءٍ ابْنُ رَجَاءٍ ابْنُ رَجَاءٍ ابْنُ رَجَاءٍ ابْنُ رَجَاءٍ
الْقَطَانُ قَالَ هَذَا هَذَا هَذَا هَذَا هَذَا هَذَا هَذَا هَذَا هَذَا هَذَا هَذَا
مِنْ عَقِبِهِ ابْنُ قَبِيصَةَ مِنْ عَقِبِهِ قَالَ هَذَا هَذَا هَذَا هَذَا هَذَا هَذَا هَذَا
هَكَذَا قَالَ سَمِعْتُ أَبَا الطَّيْهَرِ عَامِرَ بْنِ وَهَّابٍ الْكَلْبَانِ يَقُولُ سَمِعْتُ عَيْنًا يَقُولُ
لَيْلَةُ الْقَدَرِ فِي كُلِّ سَنَةٍ نَزَلَ فِيهَا عَلَى الرَّصَاءِ بَعْدَ رَسُولِ اللَّهِ مَا يَنْزِلُ قَبْلَهُ وَنَحْنُ
الرَّصَاءُ يَا أَمِيرَ الْمُؤْمِنِينَ قَالَ أَمَّا دَاوُدُ بْنُ زَيْدٍ هَذَا هَذَا هَذَا هَذَا هَذَا هَذَا
فَلَقِيتُ الْبَاجِيَةَ مَوْلَى أَبِي بَكْرٍ فِي مَكَّةَ فَدَثَنَتْ هَذِهِ الْهَرَمُ فَقَالَ سَمِعْتُ
عَبَّاسَ بْنِ كَيْسَانَ يَقُولُ وَتَقَرَّأَ مَا أَرَسْنَا مِنْ قَبْلِكَ مِنْ نَبِيِّ دَلَّارِ رَسُولِ اللَّهِ
وَقَالَ لَهُمْ وَأَتَاهُ الْكَلْبُ قَالَ دَوَّجَ ابْنُ رَجَاءٍ فِي أَعْدَادِهِمْ وَأَتَاهُمْ

المنها

[illegible]

السلام
ثرد الفضل

لمن تادى صلاتك مخزون من الاله وبرهان وبرو نعمة لرتنا لا واما ان
 لدى الحشر والنشر واذ الحلق لا يلبس سواك فقلت الحوص واليرفاعه
 خضك الله يا ابن امته الخير اذا ما نلت سجال سجالك ابنا الاول
 يا سمك فينا وباسما بعدة متساك قال فاقبل على رسول الله
 بصوتك وجهك ركن سمته فيا له معان طفا كرمض الرق فقال يا جبارود
 لقد تاخرت وبقيت الموده وقد كنت وعدته قبل ما كنت
 انفع اليه بقوم فلم اتم وايمته في عام اليه عليه فقلت يا رسول الله
 ما كان اربا في عطف الاله ان عالمه قور الاله داعي افترقة ساقها اليه
 لما اراد ما به من غير له يك والامح تاخر في ظلماتك ذلك اعظم عود والبر
 عقوبه ولو كان من سمع بك اوراك لما ذهبوا عنك فان برهان لم يفرقه من
 ومحمد وقد كنت عا دمع النضار فيه قبل ان اتى اليك الاول فيا انما كرمه بك
 اذ لك ما يعظم الاله وليمحو ان تم والروب ويرضو الربح الرب فقلت يا رسول الله
 ايها الناصح لك يا جبارود قلت اعلم يا رسول الله انك في كل ضيق قيس قال
 ما انت اذن بالوده ايمه ودع عك النضار فيه قلت انتم ان لاله الاله
 وصدع لانه لم يله وايمه عبه ورسوله ولقد املت كما علم بك وبنا فيك عظمه
 في قبلك قيسم الله الله كانه علم ما اردته في الدنيا في فاقبدر على دعا قور فقال
 انيكم في عوف قيس ساعده الاله قال قلت يا رسول الله لئن لم يفرق بيني وبينهم
 عارف بغيره واقف على اثره كي قيس ساعده يا رسول الله سبطا في بابا والبر

تخفى في عام تقف في البراري تحت اعرافهم يتبع على ما في الميعاد ليقدر قرار
ولكنه جبار ولا يسمع منه جبار ولا يفتخر من الربانية ويدرس ان بالوصف انهم
السود ونحوه في بعض النعام ويعتبر بالنور والظلم يهبط فيقترق فيقترق
بحكمة الله لادرك رأس الكواكب في السما والارض لوقا ويرحنا واثامهم
نفقة كلامهم وتقل منهم ويكوب الله من جانب الكفر وهو القائل لوقا على كل واحد
شرق وغرب ويابس دروب واجاج وعذب وحس دنيات ولحم دانات
وذهب دانات واما دانات وسرور مولود ودر مفقود من لدر
ليصلح الى علمه قبل ان ينفق احد كماله من الربانية الواحدة ليس مولود ولد والله آت
وغير خلق الله والذئب وهو رب العزة والله نعم انتم كل من انتم انتم انتم
حي جواه اذكار واما انتم انتم انتم انتم انتم انتم انتم انتم انتم انتم
وجوب انتم انتم انتم انتم انتم انتم انتم انتم انتم انتم انتم انتم
كل هذا هو الله الذي انتم فقيه لنا در عتبار انتم صاير انتم انتم انتم
انتم انتم واما انتم واما انتم واما انتم واما انتم واما انتم واما انتم
والزواد وكل انتم انتم انتم انتم انتم انتم انتم انتم انتم انتم انتم
سورات بدعها ليس من عا انتم انتم انتم انتم انتم انتم انتم انتم انتم
وانتم انتم انتم انتم انتم انتم انتم انتم انتم انتم انتم انتم انتم
ونفط الله ونفط الله ونفط الله ونفط الله ونفط الله ونفط الله ونفط الله ونفط الله

يوم القدر وميزان العدل ثم ان يقول يا ماضي اليت والاموات جد
 عليهم ربنا يا مريم حرق منهم عراه وروى فينا بهم من الجدي وروى الودق
 الخن وهم قال لهم يا مريم صام بهم كما ينبغي من رقة الصق في البحر بغير
 كما غيها لهم خلق مضوا ثم ماذا بعد ذاك لقد اتم اقبلت على الصاب
 على علم به اتم قبل سبعة كما انتم انت به انا فنت الى رملهم وروى
 الى وقت هذا صبحه وها على وجه الدهر والفسا الوصر وليس فينا فرائنه
 ولدا افضل ففرت به اعز اليع قد رقتة انكم اعرف ذلك ابارد وجه
 وان لم حظ على كنهه قلت ومن به كل ما قاله الله ان ذوالبر
 العظيم وث القديم فقال لي وكيف عرفت يا افا عبه القيس من قبل آياته فقلت
 على رمل ابر وهو تدل وشرق وجهه نوراً وسوداً قلت يا رسول الله ان قلت
 فيك رمايك ويتكف آياتك وهنت ما لك وكم ابيك واماك واماك
 لت حسناتك ولدا راك في انك قال لي من فاضل فانت انت اعم
 وروى ابر صبا ابر عليه والسمع والقوم سعدون واخرون قلت يا رسول الله
 لقد شهدت قب فرح من نادى انتم اباد الى صبح ذي قار وكثرة قتاد
 وهو شجر بنجاد فوقف في اصمان ليل كما ليس رافعا الى السماء وجهه وبارك
 فذوت من سمته يقول اللهم رب هذه البنية ارفعهم والدرضين المرمع ولهم
 والندمة الما بره والعلين الدربة وسطيهم التبع والدرية الفرحم السر الله
 وسم العلم والقدرة اولئك انتقا النفس والطول المهيم ورثة الكبر وحفظ التميز

اياتك

على عهد النقباء وحرر امرهم من حياه الدنيا ليل ونهاره الدما طهر الصادق
عليهم تقدم ان علم و بهتم سأل الثغاة ولهم من انهم فزح الطاعة ثم قال اللهم
امنهم ركنهم ووجه ولوبه لدر من عمر ومجرب من ان يقول وان كان
وربه كاتيك يهلك وان غلبه الله من انزل بنوله فقد غلب مرصها ووجه
يدرك فذلك اني ساكن ملك الدول وشيخ ومروا لدر لدر
ثم ابي يكتف دعه ويرى رين الكره وقد برت بده وهو توت
انهم قس قسا ليس يكتموا لو عاش الف عمر لم يتبين منه سبي فقه يدق احد والنقباء
الكنهم اوصياء امة الكرم من ذلت الساء يعبر العباد عنهم وهم جلد للعرس
لتبأس ذكهم فقه اهل الرجا ثم قلت يا رسول الله انما انبأ انما
بكر عزة الله الترم نشهد وارشده ما قيس ذك انفا رين
يا جارد وليد اسري لي الى الساء ادنى انه عز وجل ان يدين ارباب الملك
ع من سنا على ما بعثوا فقتل على ما بعثهم فقتلوا على نبوتهم وولاه على
رطاب والله ثم سكا ثم اوجر الى ان التفت ع من الرين والتفت فاذا
على داس وكمس وعاس كس ولده على وجوه كنه دوسر حو وعاس
دوسر على وعاس كنه داس على والهده في ضحكهم من غير ليلون فقتل
لا ارب قتله هو له انجي لدويان وهذا المنعم مر امدأ فاني ابرود فقال لي
يا جارد هو له انه كرون في التوبه والتميل والازور كنه فافقت
فقتل وقت في وجهه الى قوس ابيك يا ابراهمه الرسول يا كنه ابراهمه
الهم اسيله فقتل وكان قوله فذكر حق وصدق ما به الكان قتله

كتمانهم

فقتل

وبعثت العيون ببقية كل كان من غير ضياع ^{الدعا} وانبارك من
 مقالته فكملت به عبيد واسماء بنت عثمان قالت ان علم كنت به جوبله
 قال الشيخ اربعة اسماء اربعة من واذ تقدم لنا ذكر الاول والدة امه اربعة عشر من
 بعد بنوهم في انجيل عن كساح - فندرواية افوراس اسلاوم في انجيل
 فكت من رواية عن امه انجيل قال فندرواية افوراس اسلاوم في انجيل
 قال فندرواية عن امه انجيل قال فندرواية افوراس اسلاوم في انجيل
 رفاق قال الاله انصور على اليهود بخبره وغير اسم عليه ابي هو المنصور وكان
 فخرج اليهود بيانه وعلمه وكانوا لا يستطيعون فهمه ولما في التوراة وعلمه ما
 وانفرد في عبيد فقال لا يوتي يا ابا مورخ انما في التوراة فندرواية
 فلامه وانما عشر من عبيد من اربعة اسماء ولفظ من مكرورون في التوراة
 ليس فهم العالمون بده من تيم ولد عدس ولد نزارية وان لدن ما يقوله اسم
 حقا قلت فافترى به قال لتعطيني هذا كذا وكذا فندرواية الدنبر الشير
 من ذلك فيظهره فقلت وما كافي في ذلك والتقدم من نزارية قال ليست
 اسلاوم اسلاوم بركة بل هو ولد الدنبر منهم وهو من عبيد الدنبر
 عبيد فاعطيته ما اراد من الدنبر وقال له فندرواية به من ان تفتك والد
 فندرواية ان لدنبر اسمك قال فندرواية في التوراة فندرواية اسمك
 فاشاء ما يشاء عبيد اسمك بركة وبنو الدنبر فندرواية كودود عام لدنبر
 بركة وندرواية قال في التوراة ان تفتك فندرواية اسمك بركة

محمد بن نواب الزهر فقال ما ذا ترى من الدم العبي فقام الزهر ابر واطن ان
 جفا كانا سر كلين ما في تلك ليدنيه حفظه ينيون الى و كان معه قال
 الملك فنهضت من هنا و ربه من السماء ثم قال الله عز وجل يا ايها
 قال عنه الملك كيف اتوا معك من هذا امره يفيض ذلك وهو اكرام و الحار
 لتقولن يا شدة ما عندك في ذلك في سزام سري فقال الزهر ابر واطن
 ان هذا المهر من ولد فاطمة بنت رسول الله صلى الله عليه واله فقال عنه الملك
 لا تزالين تهففي في برلكا وكنه بان في قولك ذلك رطبت قال الزهر
 اما ان افرونيه لك عن عاصم اميد قال نعم فانت قال ارفع ذلك و لا لوم على
 فيما قلته لك قال يكما ذبا فغلبه كنهيه كنهيه وان يك صا و قايصم بعض
 الزهر بعدكم فقال عنه الملك لدا فاقه الى سوال اسع الى ابر واطن
 يا زهر بعض هذا القول فله ليمه بك انه قال الزهر بك عاصم قال
 النع و معه في ابر واطن عاصم عاصم بن ملك الزهر الا سطر قال عاصم عاصم
 سنان قال الله في محمد بن زيار عاصم الله عز وجل ابر واطن قال ان شاء الله
 في الله بين منهم ثم عاصم بن محمد انما سر للورد بن زيار افر الكيت من زيار
 الله سر و قد و قد على عاصم عاصم عاصم عاصم عاصم عاصم عاصم عاصم عاصم
 اليه من لم خوف في عاصم عاصم عاصم عاصم عاصم عاصم عاصم عاصم عاصم
 يا زهر و حلت انشروم و صنعت به ابيك عاصم عاصم عاصم عاصم عاصم
 اما بعتك ما له مال بالغه بنا الى غايه ليعرف ان عاصم عاصم عاصم عاصم عاصم
 صد اليكم كل ما سلك به با بشار و اسل و عا ابر واطن عاصم عاصم عاصم عاصم عاصم
 لدي ترون و عاصم عاصم عاصم عاصم عاصم عاصم عاصم عاصم عاصم عاصم عاصم

[illegible]

[illegible]

العباد قال انه في امرهم سلم الامير ان ابا ~~الشيخ~~ الفوت ^{الشيخ} الفوت
 شوال وانه بعد من امر قال الفوت واهم ابا الفوت ام سر محرز
 الامير من كان البئر بعد المذبح وانه بعد الفوت صبا ايلهم وكان
 البئر العباد وانه في القصة هلا في الفوت ولست ارويكم ^{العباد} ولست
 زاد عن الرود الدور بنواد محاسن الرود الذي مع اذا طاق طوبه وراد
 به رواد فاعلم فيكم كل امر حجة وكون السر يتباد في كل مقاد
 اجوب بلايه الفوت وتوب في اليك ومالي غير ذلك في زاد في زيارت
 سر من ارجمت اليك تقدم الام في سم الراد فادت اليك ثلث الم الراد
 فقلت اقصر فالعزم ليس يبادر اذا ما بلغت العاد في الراد
 فكتب من كدير ال كدير معا ويمر ان قالوا بل ليل ان دعنا هذه
 وفاه بيباد كفاة لمر ناد اذا اوعدها عنرا وان وعدوا وفوا فهل اهل
 فضر عنه وعدوا واما كرام اذا ما انتفا الى الاعدوا وليس يعلم نفعه
 بانفا ونيابيع علم ام الطواد ونيه فهد من فناد ان علم في الطواد نجوم
 من نجم خبا عليه با وضع على انما له المهد و ابن در عباد لمولاهم موال عباد
 فهو وعلمهم كرم خسر واهلهم هم في امره عشرة من عدوت في ال عشر
 بمبيدوه الله ان نباء جانت بنيه فاعظم مولود وكرم بمبيدوه وهر طوبه
 كتبنا في موضع امام ال ان في قات من ابدوه عبه ام سر محمد المهد
 قال من البئر من ممة الهير قال انه في عباد من ارب الخمر ان هو دكا
 انقطاع ال ان كسر مع من الراد عله الم كاطب ابنه لا يحفر مده مع

6
 زياد

كذا

صدوقه ابيه ارفاهه الله من كماله لم يبتدع وجهها لم يزدني كرمي وان
 يقول يا ابن النعم ويا ابن عراف الثري طابت اروسه وطابت
 يا ابن الرعي وصي افضل مرسل اعني النبي الصادق المصدوق
 مالت في فرق العوالم مثله اسد يلف مع الحريق حريقا
 يا ايها الجبل المتين متى اعد يوما بعقدته اعبده ويتعنا
 انا عاندين في القيمة لاند العتي لديد من النباه طربا
 لا يسبقني في شفاعتكم غدا احد فليست بحكم مسددا
 يا ابن الثانية الائمة غربا واما اللثامه مشرقا شرقا
 ان المصادق والغاد ساتم جاء الكتاب بدلكم تصدعا
 قال صرنا به امره المعذور قال صرنا ابو محمد كرم الله وجهه
 قال له شريعتي قادم عن عيسى وادب قال لما طهر اربعة اعمى
 منه كسريره واخرج الى البقع ليه فزع قال البهريره انه ستر
 اقول وقد داهم به يجلونه على كاهل من عالمه وعاني
 انددون من فاحشون الى الثري بشير كوني من راس عليا شاهق
 عنده حقه الماتون فوق فخره تداا واولى كان فوق المقاد
 ايا صادق بر الصادقين البيت بايات الاطهار حلفه صادق
 لحاكم ذو العرش اقسم في الكوا فقال تعالى الله وبالمصادق
 نجوم هي انا عشره كن سيقا الى الله في علم من الله سابع

وحقانه

ولم ندرح الكهنة صاع الصميم صاع قصيده يري في موزن الهمس الثاني ونحوه
اولها انا ارض حزنا ذلت ذلالها واضربت من فزع انا لها
ليد دالهم ويكلم بالنف عده الم وودت قتر مبدوه عده الم الى عهد
عز نجوم املت في فللكها ويطلع الله لنا اسأله بالبحر الهادي
تدرك استأج الهدى لها وبعد من برحى طلوعه يظل جواب الفلا
جوالها ذوالغيتير الطلى الى الذي لا يقبل الله من استطالها
يا مع الرحمن اصدى عشرة الت باني عشرها ما الهيا قرا ع
الذي صاع به الم صاع الم النوف صاع وانا الم صاع الم ابوكم صاع
قال صاع ابو الغيتير ذوالنوف صاع الم صاع قال صاع في بعض
كنت بطن السكاه فانظر الم الم الم الم الم الم الم الم الم الم الم الم
قديم ف ورتلا فاذا هم من في رة منقرون في بيوت وغرف من
في رة وابوابكم لكم بينم مط وارمكم لكم في رة صده فندا
اول فيك اذ بعت بك في رة غيبه في حاطم في رة فواته فاذا هو
اما ابن منى والمغربي وزنم وكند والبيت العتيق العظم وحب
النبى المصطفى والى الذى ولايته فرض على كل مسلم
وامى البترول المتضام بزودها اذا ما عدوناها عندنا
وسبطا رسول في والدي واولاده الاطهار رتعة الخ
متى نعتق منهم مجبل ولايته نغزوم يري الفانرون ونعم

نمر

ان هذا الخلق بعد منهم فان كنت لم تعلم بذلك فاعلم انما
العاظم الذي اوتى به الخوف والايمان بالرب وترى
فضاقت في الارض الفضاء برحبها ولم استطع نيل السلام
بسلم فالتفت بالدار التي انا كاتب عليها لئلا يقرأ والم

وسلم لا سرا لله في كل حاله فليس اولا اسلام من لم يعلم
قال ذو النون فقلت انه على رقبته هرب وديك في فمته هرون ووقع
الى ما بينك فأتى مني في المكان هذه الدار وكانوا في قبايا ^{لهم}
القبيلة الاول من تعرفون وكتب هذه الكتابية كالوالد وانه ما رآه
الا يوما واحدا فانه نزل بنا فارتداه فلما كان صبيحة ليلة فداكنا
الكتاب ومضرت اترجل كان كالوارجل عليه انما رزقه تعدوه بيته
وطبله ومن عيسى نور شمس لم نزل بيته فاما وراكى وما جدا الى ان

احد انما الفجر ملك والفرق قال من اسبح الله قال من اسبح
قال من اسبح الله انما اسبحك وسبحك في شمس طامع من اسبحك في شمس السهل
هم جفون من اسبحك وسبحك في شمس طامع من اسبحك في شمس السهل
ودوم انما فرجنا من انما في بيته مسدود في جيب ودرهم ضمت في قفاه
منه من اسبحك وسبحك في شمس طامع من اسبحك في شمس السهل

بالقبح انما مننا وفي الثاني له في النور والمصر من فضله وكما ^{سطها المسموع} المسموع
وكما انما مننا من اسبحك وسبحك في شمس طامع من اسبحك في شمس السهل

ما دام يا حج الله على الامانة على انتم بكم صدقا وعدلا قد ذكرنا
في كتابنا هذا ما ضمنه ونالته روايتنا وان فوج من شر السوء القناه ^{الانعام}
وبالتقوى والرحمة ونعم الوكيل وصلى الله على سيدنا محمد وآله وصحبه
محمد بن عبد الكريم بن عبد المطلب بن هاشم بن عبد المطلب بن عبد المطلب
الهم اني صاها ورسيد في ليلة النال والشرح ^{محمد بن احمد} المشرقون ابو الفتح
سنة خمس وسبعين وخمسة الهجره غرام له ولوالده ولجميع المسلمين
رحمة ومحمد فضله امين رب العالمين محمد وآله الطيبين الطاهرين

بسم الله الرحمن الرحيم

چو زوبکاخ حل کنی خرد و	جهان سپر جوانی گرفت باز
سگت صلیت دی از شکوه فروردین	چنان که خشمیت داز از فرا سگندر
رسید و سیمار دی شبت و بخت آن	در روزگار یار و دشمنان فطنه
بهار آمد و با او نزاکت حشمت	بهار آمد و با او طراوت کوثر
بهار آمد و با او ضاعت سنان	بهار آمد و با او مهارت آرز
بهار آمد و با او سیمار و فرمای	بهار آمد و با او شمیم جان پرور

بهار آمد و راست عرصه کیستی

بدان مشابه مشت طه عارض بود

گرفت خست و بهما عالم از قدم بهار

بیان دراع گزینت گزرا نابور

یکی سومی سومی مانع و راع و چنان

نموده شطه نو بهارستان ز لور

بیان بکرو و نو خاسته کل سوری

براع بکرو و نورسته لاله افسر

مگر به راع و از لاله های گوناگون

به بر نموده چو دانه لاله پشته

و کبر بیان مگر گزینش و همچو عروس

نموده چادر استرق سید به

و من عسلانیه ماند بمرع بوملون

که بر سرشته باشد لفظ خود

چمن معایط و دوست را اند

که هر دمیغه زر یکی بود برکت و

خرو گزیده زمین و زمان سپاه

ندان آن که چه باشد بهار را

بهار را سپه لالتعد و لا تحسی است

کران سپاه بود در عید و برق

نقشه رخ به نقاب غم شام خور
بدان صفت که زن صالحه شود

برآمد ابروهای دایه های کز

بدین صفت که کد زاری بر آری

همی بگریزد همواره بخت دکل

شودش داین گشته بویاری

غرض که نوبت نور و زشت و موهم

سپای هر دو لب جو پار و طرف چمن

روست و امن شتی مد که ایشان

همیشه موهم نور و زشت باشی و آب

چو دیده سطلوت غمیان و صولت

رند و آغشی اندر برابر شو

چو عیسی که در اید لعنه

بگویمت که چه دارد بر سر اندر

در هست خنده کل بر بگریه

که دیده گریه عینا و خنده

رمن شنبو چن فصل الغریز

اگر ز خود کنی جان من ز مکن

شوند در جهان متراملا

چون زبانه و سکن باد خنجر

نه مآده که کند عقل را سر زایل

ز مآده در عرض هست عقل او جوهر

ز مآده در مخی زایل دروا

مسلمای عام بدان مآده نرسد و

چگونه مآده چنان مآده که باز آرد

بهر نفس رتولای ساقی کوثر

چگونه مآده چنان مآده که وادارد

ترا بحدت ممدوح خالق اکبر

ابوالحسن علی مرتضی و آلی خدا

امیر شریب بطحس امام حسن و

علی و صبی بدافصل سید تقاین

علی شهنشاه کونین و شافع شمر

علی مبارز صفین و شمر زین

علی کشنده در کربلا و خیر

علی بن ابی طالب و کربلا

علی بن ابی طالب و کربلا

علی بن ابی طالب و کربلا

علی بن ابی طالب و کربلا

علی بن ابی طالب و کربلا

علی بن ابی طالب و کربلا

علی معتمد روح الامین خلیفه حق

مخیر علی قرب حق بدان که بود

علی منور که زندگیکه بر ساطعی

کسی خلیفه بر حق بود ز بعد رسول

ز نام امر است بدست آن باید

علیت آن که حدیثش نهادند

عینست آن که بدش سرور آورد

خدا یراکه علی بود مایه پی

همه صفات خدائی ز ذات او

اگر تو مرخو خدا جویی و خدایی

که است با حق و با دوست حق باید

خدا بد و ز بود بکر حق در

نه آنکه حسن نداند ز معجزاتش

و با رسول چون روح بود و چو

که یا نهاده بمعراج کشف

عنان کردش نه در همان و

خدا کلید درشت خلد و مشق

بد و نداوی اگر ختم سپا و حشر

چنان که راسیه روی کار میگیر

بحوی دیده حق پان در علی بکر

بی پایان

یکی چشم حقیقت مگر کما بینی	ز نور قمر او تا رویه شمس و قمر
ز بند کی خدا کفر خیزد اینجا	بدون بنده کی و مهر خواج
تو کافر می که محبت علیست دان ^{و من}	تو مومن می که عدوی علیست دان ^{کافر}
محبت علی و آل است نخست	در سیئات نیاز نشان رساند
عداوت علی و آل است ستم	که حمده حسانتش نمیدهند
نه بود پسر ارضی و آل او موجود است	په پیچیده نمی بود اسم و رسم و اثر
محمد و پیغمبر و عالمه حسن حسین	که صادرات جهل است نشان
تراوده اند و زانید بهر آب	چهار مار از این سخن کرامی تر
رکائات خدا را و خودشان ^{مقصود}	به کمالات خدا را ظهور ^{منظر}
زبان طبع ز تقریر ^ف حسان عابد	بنان عقل ز تحریر فصاحتان ^{بمضطر}

مرا خد چو سر و کار فصاحت

بوند در خورد آجی خدا این

ایا سپهر جنابان که عرش عظمی

سک شایا کرد و حیاتان یار

در این جهان بودش از رز و

در آفتاب بودش از رز و

هماره تا که بعالم بود خزان

نهال زندگی دوستانان

ریاض خرمی دشمنان

همیشه کار با و جان بهشتی

چگونه بدست من بنده بود

ز خاک در که قدر شما بود

و آرزو بود در هر عالم افزون

لی زیارتان از هر بار سفر

لی شفاعت اودا من کرم

لوقی کردش کرده ان بف یکدیگر

همه را بهار نشط تازه و تر

همه را بهار خندان طلال زیر

مسکال عید

هلال عید کو بد پیش چشم نش

به پیش چشم اگر بد کسی ابروی جانش

دو هفته ماه رو چو ماه پیشه زان رو

که ماه پیشه بنو و ضیاء و نو چندان

دو هفته کی دارد فرغی پیش چشم آن

که چشمک میرند مردم شعاع مهر رخسار

قمر حرمی ز خورشید است و من دارم

که خورشید است حرمی از رخ چون تابان

شب عیدار ندیدی ماه باید روشن

نمایم تا تو ماهی که صد خورشید حیران

نه ماه آسمان ماهی که مهر و ماه

نیکی بسیار نیند ز رخ بر بخت ایوان

مهرج ولایت آفتاب آسمان بین

امام اول آتش همی که در باغ کیوان

ولی الله اعظم والی محمود مکان

که مولای مسلمانان خدا خوانده

علی عالی اسلاوی احمد رسل

که با جان تن احمدی بودی تن جان

غلی ش ولایت آنکه از خیمت کیدی

بود در عالم معنی کم از موری سلیمان

علی پرپی که پر عقل جبریل امین باشد

بگفت خوانند توحید در اطفال ستم خویش

خداوند و کون آن بندگی حق کا

خدا را بند کمر مار خدائی در خویش

همه معدوم موجود است در حسب وجود او

بدان سان که نبود پاک اندر حسب

نفس مشیت او دار نفس مشیت شد

زمین و آسمان بهیچ همه بنیاد و بنیاد

وجود او صلا بر خوان حلف از خدا

خدا تی محمد زین بت نبود اجرا خورا

از او پراپته هستی گرفته عالم امکان

و گرنه عالم امکان کج بود و بسا

بصورت معنی ممکن بمعنی صورت واجب

که اندر صورت و معنی سر دما تست و آ

اگر ممکن چرا اصل مراد صورت واجب

و کرد و جب چرا ثابت بود و معنی امکان

لفعل از خویش وانی نباشد و عیاش

ذات امکان خویش نباشد که نقصا

تو عین حق بدان او را و لیکن تقدیر

که میدانست عین حق رسول حق سبحا

بناشد هیچ دستی در جهان بالایی است او
بدست آید دست وی شریک کل آدم

الا ای مدعی دیگر من چه دست و پا

بحال دق و حق هر چه حاصل و عقد در دستش
بعرش و فرش باد و خاک و آب و آتش

علیه امرتی داده خدا در عالم اسکان

علی پوشیده مرا بقامت خلعت خلعت

برای کوری شیطان که بردار آدما

علی باد مرا در پیش از نمک شستی

چو بر پیرم بر آید ز کینه در آرز

علی دست خدا فرقی بود ما زیر دستش
ز دستش پیش از این آمد کم است انگار

با فعال خدا چو توست آفریننده
بعون و یاری حق هر چه بسط از او

بوداری و جاری حکم امر و نهی در ما

که قدرت نیست مگر اکنده کار و تبار

و گرنه دور بودی را یاد منت خستش

علی در کوی خود آورد و کردار لطف و ربا

سکسکی نشی نوحی بخت طوقش

شد از نور علی بردا سلا ما سازند را

بکت نمی کشی تباری خلد کن

برون آریه حیرت بردا و موسی و

جناب عیسی مریم که تور و روح دانی

بجاء وی ملک جنت در چاه خایو

شنید از پیرن بوی لولای و لاله

فروغ نور و آمد و بیل از خلد کن

تمام اسپا و اولیا در طاهر و طین

نتیگی امی رسول الطحی احمد

گرفت از تیغ او رونق خلد کن

قوام شرح غرا و لطف ملت پیا

بکوه طور رسیدی اگر موسی بن

فرو دریل سخط کردا و فرعون و نانا

خدا دانند که خدا بود روح تن جان

که کرد از لطف انور و شاه مهر و ماه کنعان

شنیدی که نوشت یعقوب روشن خرم

در طلمات میدوی سماع از آیه

به شدت فرج میا قند از لطف حسان

و چشم اسپا خوانده خداوند جهان

گرفت از سعی و ایمان خدا و این

همه شد ضرب دست و پاس تیغ بران

نه بودی ابرار آریاع ویرایشش

عبادت های اس و جن کم از یک شمشیر

شدند ابا سید پروما و شمشیر مردی

زین و آن شکست و دست پیران

که کرد دلش خفا هر سیدان و کزین

هلا عید کا بهشتش از ارزوی اسن

مرا کردین و ایمانی بود باشد ولای او

خدا را هر که پیمیشند دوم از مسکاپ

زجت بعض او باشد نشانی و ذریع و جشت

مشکل شد عباد و موکل اندیش

زبا و کفر میکردی فلک با خاک کش

بحکم آنکه با ارجان جن اس و فرها

نزد اینداهیات اربعه میکردندش

حجاب را که هر خواهی نمودن سر حولا

در این اندیشه سرگردان همی غم دورا

که یک تن در جهان خفا اندیشه فعلی کرا

که نمون پیولای او همه کفر است ایما

بود کافر سلمانی که میخواند مسلمانیش

که این یک دل بود خواهان و انیک جان

مختم شد ولای او و خازن کشت ضوایش

دلآوردن من خوشامان کج خور از داد

پناه آورد بدان بهر درمزه اوست و نش

هر کسی که او شافع و خوشتر کونه هر

زجن و اس اگر شهد فرو شرب و نش

عصه ملک اسکار شفاعت می تواند

بدرگاه خدا شافع اگر میگرد شیطانش

الا ای شافع خوشتر شایسته است

که بهر مدح تو دایم بود سر و کمرش

سر ایا غرق عصیانست و دار چشم از حدت

که پانا سر فرو کرد و خوشتر بحر غفرتش

شکسته و فر من قدر تو و منصف تو

ز مدح شیر خدا هر چه محمود

امام شرق و مغرب علی ابوطالب

کز او نش حق است مطلب و مقصود

جهان خدای علی انکه از ازل و جان

بدویش نسا کرد کرد کار و دود

شهی که چاک کتاب خدایر کبر

بخواند حین ولادت به نغمه داود

دلآوردن

بروز شب و شب و روز عید مولودش

ندیده روز و شبی کس مبارک مسعود

برای آیش در دراست ^{شب} روز و شب

و گرنه کی شب و روز این همه شدی ^{مرد}

چهارمادگیتی عظیم و ناز دارند

برای هفت پیر از یکی چنین مولود

شب ولادت او روز و چهره ^{چش}

قدم نهاد در کتم عدم ملک و جود

که او نه بود عباد خدا بر آماشته

سایه بر زبان نام ایزد معبود

روین آیین هرگز بود نام و نشان

مکردی او را طغیان و کفر اگر ^{مرد}

یکعبه سجده بر هر کسی و پیاید

بر و کوی علی صد هزار کعبه سجود

سمر و که کعبه ملایه هزار سجده ^{شکر}

از آن که گشته زین و لادش ^{سجود}

همین نه کعبه خدا را که عالم ^{مکان}

همیشه لطیف و جود او جود

بشت شوکت او ^{ظلمه} بخت و بسط

بدست قدرت او ^{و شهود} حق و عجب

عیت آنکه کلماتی نمود در عالم

ولا تیش خلیل الله اش تیش نمود

عیت آنکه نمود آب سیرا همه خون

برای سکر فرعون طاعی سطرود

عیت آن که ربا و سخط با برساند

بنای زندگی جمله قوم عا و شود

همسر زد که ثفا فر کند از خیش

دهند شغل شربانی اربصالح و بود

بقرب و ممر یلش کل انیا

بقدر و مرتبه بر کل ادلیا محسود

قصایش بر باین لا تعد ولا تحصى

نقشش جهان شمار و مجدد

لصد هزار معاصی موشش مقصود

لصد هزار محاسن و نقشش مردود

عبادت من و لوی اطلش قند

اطاعت من و لوی و لایس نقش منقود

همیشه شعرش است تا رحمت او

بقدر و قیمت محسود و لولوء منضود

حبت او همه را شهد خرمی و دجام

عدوی او همه را زهر غم کجام و جود

و کلامش است

برادوست است و تاهفیت است

فرمانی صلووات و درودها

جهان را پیوسته است حسرت بهار
بدانسان که مشاطه روی کار

جوان میکند پسر را خود کو
شیمیم شیت بوی بهار

و م عیسوی بهار است ز غنای
کز انفسا و زنده شد در کار

بهار آمد و برد ما به عالم
همه صنع مانی و آزر بکار

و کز نه زده مانع و در غایت ایدون
قون هر کز کور نقش و کار

و منرا حق اده است و کار
چمن را ز پسر و ز کس و کار

یکی جا به پسر پوشیده صحرا
که او را ز مرد و بود و بود و کار

یکی رخت خنجر به بر کمر و کشتن

کز و سپه ششتری هراس را

داروی بهشت شک بهشت

در دوش و بوم و بر لاله زار را

نشان سپه به کل در خرابان

خیزمید به نسل از زلف یار را

صبا به چو باران گاه نیست چینی

که در باغ کشتاید از شک بار را

هوار از غنچه سرشند گوشتی

ز بس مشک پرست و بس مشک بار

چمن ماند آن محسوس ز که درو

بسوزد هموان عود و قفس را

دمن ماند آن مایه که درو

بماند به وسطه مشک تار را

بهار است و بر پاست با گلستان

به کوشه منگامه کبر و دارا

سبکی کف غنچه می نوش خدا

سبکی بودا بر می شکبار را

چو طایرس کی درخت شکوفه

ز ده چتر و چترش در شاد را

چو کادوس یکی پیر شیه خیری	پی سلطنت اسرار رکنار
ز یکینوش قدم شفق	کنند سیم از جان و دل
ز یک سو جوهر کند از آن جان	شقایق بفرق گلستان
چو زلف منقشه بود بعد نسل	سیکای خم اندر خم و مابد
چو شعر دلا ویر من عابر ملک	سیک جا بود دل کش و ابد
سیکای سر و باکت شد روا	سیکای بر کل نوای هنر را
ملک رفهر بسته لب زرد	فلک را بردان برده پادشاه
مدانی چه گویند مرا کجاست	هرگاه و سپگاه در غنای
کز آوازشان جمله ارت عالم	بوجد و برقصند بی حیا
بهین مصلح تازه کردند از بر	ز دیوان من بند کسار

هلاک شد نوبت دیار

هلاک باز نور زشت آشکارا

بود عید نور و نور و نور

هلاقی بر کر که گرفته ارا

بدون رشت هر یمن ایندجم

سیلما این جحمت شد چه

رشد اگر در و بهمان کشته

کنام مهن شیر پروردگار

زده کتیه بر حکما خدایت

ولی خدا و الی مقب و

علی سرمد و صی هستند

علی دست حق صاحب دوا

علی صا در اول و صدر ایسان

کز و کشته ارکان دین استوار

علی بو حسن انکه فرزند

نژاد و کر مادر و نور کارا

علی متهرا و لیبی عطا

علی هسته انعامی کبار

علی مصدر خلفت کانیاتا

علی منظر قدرت کرم کارا

علی سوری

علی ماسومی ت در که دانش

بدانسان که در ذات پروردگار

ز دانش صفات الهی هویدا

ز آئینه انسان که خیار بار

بنام ایزد آن بند کز جودش

کند ذات پاک خدا شکار

الای که بخشی ز آسمان را

بود در کف قدرت تو هم را

الای مادر لوکون و مکانا

الای حکم تو لیل و نهار

توئی آنکه از لاقی سر فرارا

توئی آنکه از غسل آبی حار

تو پستی آنکه مخلوق تو حق

تو پستی آن که مزدق تو مورد

دو قرض مهر و ماز خوان جودش

الای ترا ماسومی رزق حوار

تو پستی آن که هر سعد و نحس عالم

بر او مهر تو کرده کف عالم

بود سپهر کردون ز تیر کمر

به نرود تو او را کودک شیر حوار

عطا رده خط بندگی را تو دار
که شکر بگردون می شمر و شمار

ز آوازه زبانتور بهر شهاد
اگر بشکند در ملک خجک و مار

توئی آن در مریخ خورشیدی را تو
چاه سحرش اندر صف کارزار

از آن مشرمی کرده سعادت
که مهر ترا امده خواستیکار

تو پئی آن که کیون در با تو
بدست امشش به اقتدار

توئی آن که هر حد و محسوس عالم
بر او مهر و دوستی تو کرده گذار

توئی عهد گیرنده روز استقامت
توئی ملک دارنده روز شمار

تو هستی لسان الهی و نیست دیگر
من پس بنده در این سخن کردار

توجه الهی هست غیر از تو باقی
به نص کلام خداوند کارا

حدوث و قدم ملک و دیدار
پس از ذات پاکت با این عتبار

نماد

نه خاشاک و کلا که دانم ویت

نصیری نیم بند و شمر را

خدا نیستی و خند هم جدا نه

مرگشته مشکل بحدی تو کار را

کنون غوص باید به فکر

نه شاید که بر آب زدنی کد را

اگر ملکیت خوانم این کسرو ^{نقصان}

و کرد و جیت دانم این عیب و عار

شما چستی کستی نیستی تو

مگر ز آب و از خاک و از باد و باران

تو محدودی اما کجا حد ممکن

که از صفات ترا در شمار

سخن چون بذات و صفات تو آید

ز ما عجز میزند و مقفارا

الا ای که هستی بدینا و عقبا

امیرا خند یو اشها شیر را

تو می در حسرت اقام خلد و در رخ

تو می شایع خلق حور و در کب را

تریا بسی کرده عصیان و شد

که فردا بر بندش مدارا

و لمر حمت تو بود ما نفع را این که مدحت کرت صور و لطف نارا
 رافع مال خود کرد چه ناسید مہر تو بہت کم پس بہت وارا
 کرم تو بخوانے نہی سرفرازا ورم تو برا نے نہی خوار وارا
 الا تابت بدہم مہر و ما لا تا بکرو دہم ہی و رکازا

عدوی ترا جا بہ عیس المہاوا

محبت ترا جا بہ عیس القرار

گرفت سر و بہا عالم اربہا ہامرو بہار آمد دشت تازہ روز کار ہامرو
 جہان سپہ خوا فی گرفت ہامرو زمین مقدم نور و روز و ہامرو
 صبار لاف غنقہ کرہ کشودہ ہامرو کشتہ نافہ و یا اہومی ہامرو
 و زوہی شامت شہیم باغ ہامرو اگر کز کلستان در کنار ہامرو

یکی بوی سیاه و بوی کرک سمن کردست ناله ناله بر سر امروز

برای آن که کند خنده کل ^{چمن} بیست کردید اگر بر زار زار امروز

سرد ز کردی بر بهار اگر صند بخند خنده زنده صحن لاله زار امروز

سکشف غنیت رسد کز زبایع کردون بیوق خنده کل ناله ناله زار امروز

ز بوی گل همه شد بلبان جان در کرده بوی کلمست و منتظر امروز

نه آن کحل که رود بیکر همه دست کحل که غنیت چنودست زور کار امروز

کحل که گویم از داشته و کرد دست عشق ز بویش ارشود مرد بهوشیار امروز

بگویمت چه کحل تا چه کحل شکفته شوی که من بدارم در کفن چشمه زار امروز

کل ولای دلی خد که دوستیش بود حید تقه الطاف کرد کار امروز

امام حق دشنه جاشین پیغمبر که نخل دین زدی آرد برک دمار امروز

علی عالی عسلا که تیغ و شمشیر

بود بکشتن تو حیدر پیر امروز

برادر دینی آتش که شمع است و در

برای سپای کبار است می^{امروز}

یکانه بنده یکتا خدا که همایش

نیافریده و کفر آفریده کار^{امروز}

برست شهر خدا آن که شجر افلاک

بدست قدرت او باشد شمس و ماه^{امروز}

رشتن حقه همه به سیمان و بقیع^{راهن}

برای هستی پایداری^{امروز}

ارادست دارد اگر کفر انهدم^{اند}

بدوست باشد اگر شرح استوار^{امروز}

برای آنکه کند تو تپای دیده^{امروز}

ملک ز خاک درش ز خاک^{امروز}

ز پادشاه هر مرزین زیر سپهر

کدای کوی غیر است سنگ و عمار^{امروز}

سرازای عمت امزش به چادر چهل

شود بسان غرابیل خوار و در^{امروز}

و گرنه بنده کشتن شیطین سر

فنون ز روح الایمن باید قهار^{امروز}

سرور مرتبه حسان حیدر فردا به ^{امروز} بهر که مدح علی باشد شش شمار

امید آن که ثریا را در خیار ^{امروز} رخسار روز حساب و صف شمار

شده نه من همه ماسوی نمی آید ^{امروز} هزار یک ز مدح ترا شمار

پیاو گشته ام از بس دانش و نام ^{امروز} برای گفتن مدح تو شهوار

عنایتی جز مدح تو بخرم شمار ^{امروز} که مدح سبط ترا من بزم کار

کل حقیقه آل حبیب اسمعیل ^{امروز} که سید اُمم هست آن ز کوار

ملاذ و محب اخبار عظیم العلماء ^{امروز} که او بعلم و عمل داده اعتبار

فروغ ملت چشم و پیرایه آل ^{امروز} که روشن است بدو چشم روزگار

یک زمره ثقلین شید ثقلین ^{امروز} که از رسول خدا هست یا دگار

چو اسم اعظم و مانند لیل القدر ^{امروز} بقدر و مرتبه در نزد کردگار

دلیر چه سود که در شمشیر مردانند ^{امروز} چنان که باید و نشاید در این دیار

و گرنه در تمشش باید از طریق وفا

کنند جان گمراه همه شمار امروز

عزیز ما چند بود آن که حواس ^{نیست} به بین چگونه خدایش ملذذ و حار ^{امروز}

مولای حسن داس ^{علیت} و دای خدایت ^{علیت} بعد از سی بخت جهان عیسوی

خدا دار و ای که لقمه نصیری ^{علیت} علی حرات ^{علیت} کاغذی چهار و حلال خدایت

او مکن است و حوائج ^{علیت} اگر در ^{علیت} در بهر لایه مکن در ^{علیت} حوائج ^{علیت} نجات

گرفت که بیایند او که بر خود ^{علیت} زیرا که محرم ^{علیت} محرم ^{علیت} محرم ^{علیت} محرم

بی عینا کرده حق ^{علیت} کار ^{علیت} کار ^{علیت} کار ^{علیت} کار

مصنوع صنع صنایع همچون کعبه
از صنایع صنایع این ماست

روح و جسم قصاص و قدر عرس و شرا
ز غمت سرای مسند طرح و بنا

از طبع عدم بوی ساحل جو
گشتی خلق را بخدا اما خدا

این بیت مدح دارد که گویم ز روحش
چشم و چراغ کون و مکان را

بر درجه بسال نهاده و نه در بسال
که گفته ام بگویم اگر بویا

در حد انسان خدا صور خدا
سر تپا خدا خدا اگر خدا

که خواستین زان حد پس بکنم
در شک و شبه خالق ارض و سما

در دایره دایره مالم قطع و این
ز راق خلقی جمله نشا و کدا

گویند خلق شافع و در خرابو
من کییم بیکه مالک و در خرابو

هم لایق خطاب است بر یکم
هم در جور جواب و قالوا علی

هم انکار خلیل ثنا کند

هم ان در بر دوح فرستد ^{علیت}

از دوات امرس انکه بحی کند ^{لطو}

و بخش طور آن که بر ارد ^{علیت}

سالار ^{تقی} و خدای ^{صفی}

سلطان اروصیا و شه ^{علیت}

هرس و همران ^{شبه} و ^{لعل} موی ^{پد}

کنش ^{مراد} در ^{رسم} و ^{اصح} ^{علیت}

در امت و لیکن ^{القول} ^{حق}

مولا علی ^{لام} ^{علی} ^{مقتدا} ^{علیت}

سر تاسر کلام ^{خدا} ^{انچه} ^{نکری}

طه ^{علی} ^{تبارک} ^{علی} ^{الی} ^{علیت}

ما ^{دپ} ^{کمر} ^{مان} ^{همه} ^{خضر} ^{علیت}

ما ^{دی} ^{علی} ^{وسیل} ^{علی} ^{علیت}

روح ^{القدس} ^{سید} ^{فصیح} ^{رو} ^{علیت}

فا ^{صل} ^و ^{سبع} ^{حمود} ^و ^{سبحی} ^{علیت}

شا ^{کر} ^{در} ^{دست} ^{از} ^ل ^و ^{کمال} ^{علم}

است ^{در} ^{خزل} ^{شدید} ^{القول} ^{علیت}

شا ^{هر} ^{چند} ^{به} ^{بیش} ^{دین} ^{عش}

بیش ^{فر} ^{فر} ^{فر} ^{فر} ^{علیت}

در برم قوت حق محمد است
نیشین مندر عرش است

ان حب که عقل کل در نور نهند
دست کریمت که بر عطا است

بهر خند آن یالجب و حق
در بندگان پادشاه است

مدحت ساری از دست نیر و در

رزد خلد شرع حد است

زیر لایحه دلب خوش گزینش
کوه دهر صاحب حرص و لولاست

مخلوق عاقل است ز مدح و ثناء
از بهر آن حسالت مدح و ثناء است

محدود در آنچه در مدد مدح

ممدوح ذات اینر و جل است

پاکه عید غدیر آمد ای تفرح
که گم کناره که آمد بهار کوس کنار

زهر کوشتن امر و خشنودام
پا تو ای تبسمین عذار و عیار

پا شیت عید و چه شد
که تا بر در شمارش نیاورد شما

پیار بوسه کا کام طبع من
و تا چه طوطی شکر قشام

یک حکایت از این عید مرزا گویم
در سر و دامدارانیت و کار

بچه روزی با فرخی و فروری
نیای می سالار و نیای

رطوف که نسوی مدینه روی نمود
صحابه اش همه اندر کار

سر و رسیده انکاره افان
کران در ملک ز مدینه و کار

سوی مدینه رفت جمع از صحابه
کردی از سوی دیگر شدند راه

که جمعی سلیمان از فرزندش برین
رسید و ای او در درخت

کافران

نجا ک یار چهره سود و عرض نمود	که لرزیدن کیت کرده ^{قرار} ^{سودا}
خدای بر تو دستا که آیتی اکنون	ما را ز دست بیع خلق ^{حضر}
ترا عیانت و فضل ^{معین} است	خدا کرده اگر بیم داری از کفار
کن نال و بخیل کن در مرسوم	مبادا که ریخت آید از این کار
بی اطاعت امر خدای است که	رسول باشی و حکم کرد بر ^{حضر}
که هر که از کج و دبه بر سر مار آیدش	را از حق همه را ماهی کند ^{حضر}
صحابه سپه و جوانان را ندیده	پار بوس رسول نه از ^{بیار} ^{مهر}
وزان رسیده که نوین ^{نقدین} بیدین	نمود امر بر صاحب کرم ^{کبار}
ببا خند که مزار حیدر ^{شیر}	در از غرورش ادعایش ^{شیر}
نخ از پی حمید و پارس ^{زاد}	کشود سپید عالم ^{زبان} کو ^{باز}

پس از تائید کلماتی غیر

تخلیج میاید ای رسول بخواند

و لطف حضرت ختمی باب الهی

مرا قریب عزت آفتاب حیات

بپیر حضرت چون روحی و صوم است

کنون رسالت خود چه کرده است

روین دامن از تحت و درو

بگر کی ز فرائض که دین دیر

مگر کی ز فرائض رسیده است

ولایت علیت انفریضه و اما

منو در سبزه کجای حصار

چاکر که آمده بود از زمین

خطاب کرد حسین کامها حروا

رسیده وقت در در شمسود

جایان همه را مرگ باشد

ما را چه انداد و قهر

هر آنچه بوده نمودم برایشان

بدان فریضه بود در وقت

بدان فریضه رسیده نور

نشانش در شتم از خوف خشم

کلمه

کنون نموده بپسند ^{خدا} ^{خدا} ^{خدا}	بدستاری روح لایین مرا اندر
بس مبالغه فرموده ایردودا ^{گفت}	خدا یرا که بپسند او منم چار
بصدق مطلب و بر طبق مدعیان ^{از آن}	زنا بکشود خداوند و حاجیه چار
به خلق آیه یارها الرسول بخواند	چنان که آمده بود از یمن دارا
چو خواند آیه دانی خدا یرا بر خلق	نمود مطلب مقصود و خوش ظاهر
گرفت بازوی دست خدی ^{اسم} ^{خدا}	بدست و گفت بخوار یا ابد الو ^{بصا}
هر آنکه سید و سالار او منم لودرا	همین علی دلی هست سید و سالار
چنان که بر همه مؤمنین منم مولا	بمؤمنین همه مولا است حیدر کرار
کسی که دوستی مرتضی علی دارد	خدا یرا که خدا دوست دارد ^{بسیار}
هر آنکه دوست ندارد علی ^{وال}	از او خدا رسول خدا بود پسر

علیت سیدزاده و سرور عباد
علیت قاتل کفار و قاصع خیانت

علی است آن که معموره در کون
ما بر این دو یکجا حجاب و معمار^e

علیه سفینه عدل است و معدن^م لضاف
علی پدیده فضل است و مخزن^م برادر

علیت علت غائی عالم و کوم
علیت باعث همتی ثابت و سیمار

علی و حق مطلق فصل و جان^ن منت
مرا خلیفه باشد و عزرا و دیار

همه پند کرد و مهر خواجسته
ز این مقوله نمودند آن گروه قرا

مجلس در صحابه صدای پنج
برای شهنش خواصه زبان^م سکار
که زار زار بحمد او رسول و داماد^ن
نه بودشان سر و کاری و داد^{سکار} شش

چو انبیا کایت شدند حشر بن^ن
و بعد از آن کفر و ادش بر کار

روان شد بر چشم پناه ورکین
نی محاسنه افراشت و ایت سکار

زبان شود به شمع خواجه عالم   چنانکه طبع مرا نیست قدرت بکار

به حضرت پی ابلیحی آتی رشت   چنین مکالمه آن بدشست بدکردار

که ای محمد ما را تو هر چه فرمودی   را امر و نهی شنیدیم لابد و مایه

اداء صوم و سئو و عطا حسن ^{کوتی}   بگفته تو نمودیم در سر راه و چهار

دگر چه زک ز نیرنگ ریختی در آب   دگر چه شست از خواب ساقی بیدار

علی پیر عمت از ضرب انفعار ^{کوتی}   شرر فلکند به پندار هفتی اشترار

علی پیر علم تو در جهان برادر ^{کوتی}   ز دور کار صنادید ز دور کار دمار

ز بیم او همه الطال و کشتان عجب   نوید سر بکر سپان جو مرغ و تبار

بدوشش کس از معرفت بعد کرده   ز دشمنیش کس از محبت بعد حار

مرا کشیدن زهر خسل بود بمان   و مرا کشیدن تریاق مود و شوار

کسی چگونه رود زیر بار دوستش ²	که آسمان شود آتش ²
که شتم از سر ایندین و مدب این	از این پس من و تجار و دست دراز
عرض که گفت بسی تر مات بگوید	اعوذ بالله زین گفتار و هموار
پس از تعرض بسیار رفت و بخت	مهاشتر خود را گرفت و گشت سوار
نمود و بسوی آسمان و گفت بقدر	که ای خدای محمد صمیم را دار
اگر محمد از امر تو برای چه	گرفت بیعت را بجا بخش چهار
بست قدرت سسکه باریک	که سرگران شوم از بازندگان
در این سخن که پامد آسمان نیک	بفرق اتقی شوم کاغذ و سکار
که دست شست زحان پادشاه	بر کشی نیاکان و نزد خویش
کتاب حق بجا سوره معارج من	گرفت نازل در شان و یک عذر

حسین کشند ز کمان چو کرد باید کار

نبرک مبارک دادش ایچہ ۱۶۱

امام اول فرمانروای هفت و چهار

الاولیٰ جنہاں دود ختم ہو

کران دودھ کی ارز و صدقہ شہر

بود و دست نه بر دعوای شراری

روزگار حکایت کند غم و درد

همیشه ما را عذیر و رحیم عذیر

زخاک پارسوا آلی حضرت عباس

ملت بردن ملک بهتر است یا بصیر

منجستین فلک و سنک مرک مار دوش

بفرق دشمن و بدخواه نویس و بهار

مهرین دلداران فتنه
ایکده لب تابان غنچه لب
کامجویی که زنده ام عجیب
که غم غم غم غم غم غم
نیغ غم غم غم غم غم
دست اسیر غم غم غم
تر که غم غم غم غم غم
از چو بولان و بیدار غم غم
پیش خورشید غم غم غم
خبر و خوابان غم غم
رنگ سپهر غم غم غم

خام
لکین غم غم غم غم غم
ترجمه بوم و شبیه بیت شده
چهارم
سه

واذن اذبح ان تغرف ما بالمرضى من سحر او مرض
 او جنون او غيره فخذ غمامته ان كان رجلا
 والفتاع ان كان امرأة واشرب شرا جيدا
 وتلفه في يدك وتغزم عليه بهذه الغزمية ثلاث
 مرات وتشر بعد الغزمية ايضا فان زادت
 فهي نظرة من الجن وان نقصت فهي من سحر وان
 استوث فهو مرض من الله والغزمية هي هذه
 بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ وَالصَّافَاتِ
 صَفَا فَالْزَّاجِرَاتِ زَجْرًا فَالتَّالِيَاتِ ذِكْرًا إِنَّ
 إِلَهَكُمْ لَوَاحِدٌ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ وَمَا بَيْنَهُمَا
 وَرَبُّ الْمَشَارِقِ إِنَّا زَيَّنَّا السَّمَاءَ الدُّنْيَا نِيرًا
 الْكَوَاكِبِ وَحِفْظًا مِنْ كُلِّ شَيْطَانٍ مَارِدٍ لَا يَسْمَعُونَ
 إِلَى الْمَلَأِ الْأَعْلَى وَيَقْدِفُونَ مِنْ كُلِّ حَنْدٍ ذَوْرًا
 وَلَهُمْ عَذَابٌ وَاصٍ الْأَمِنْ خُطْفٍ خُطْفَةٍ
 فَاتْبَعَهُ شِهَابٌ ثَاقِبٌ سَرَّاهُ الْفَرْعُ وَرَبُّ
 النَّارِ وَالنُّورِ وَلَقَدْ سَبَقَتْ كُلُّنَا الْعَادِلِينَ
 وَمَا قَدَّرَ اللَّهُ حُوقُ قَدْرِهِ وَالْأَرْضُ جَمِيعًا قَبْضَتُهُ
 يَوْمَ الْقَبْضَةِ وَالسَّمَوَاتِ مَطْوِيَّاتٍ بِيَمِينِهِ سُبْحَانَهُ

غزمية
 آدم

وَلَعَلَّكُمْ تَشْكُرُونَ شَاهِبًا وَرَبَّ النَّارِ وَالنُّورِ
وَالطُّورِ وَكِتَابٍ مَسْطُورٍ وَبِغَرِّثِ اللَّهِ وَسُلْطَانِ
وَبِحُجُوسِ السَّيِّمَانِ ابْنِ دَاوُدَ الْأَمَانِيَّتِ مَا بِصَاحِبِ
هَذِهِ الْأَمْرَاضِ مَعَهُ دَمْعُ كَرَفَتِ زَنْ أَلْخَوَاهِي زَنْ
بَكْرِ عِدْ وَسَعْدٍ وَنَحْسٍ أَوْ زَالِدَانِي بَكْرِ عِدْ أَسْمُ مَرْدُورِ
وَهَفْ هَوَانِي أَصَافَرِ نَمَائِدِ وَنَزْنِ طَرَحِ نَمَائِدِ أَلْكَ بَمَا
مَفَارِقَتِي شُودِ سَرِيعِ دَوْبَمَائِدِ بَدَلَسْتِ سَهْ بَمَائِدِ
كَمِ رِزْوَانِ وَأَحْمَدَانِ جَهَارِ بَمَائِدِ بَدَلَسْتِ بِنِجْ هَمِ
هَمِ مَالِ هَمِ أَوْلَادِ دَارِ دَشْتِ هَمِ نَحْسِ هَمِ مِلْشُومِ لَسْتِ
هَفْتِ مِمُونِ لَسْتِ هَشْتِ سَعْدِ سَعُودِ لَسْتِ نَرِ مِلْشُومِ
وَمِنْخُوسِ لَسْتِ مَعَهُ

قَمَرِ عَطَّارِ زَهْرَةِ شَمْسِ مَبْرِعِ مَشْرِعِ
زَحَلِ رَسِ زَنْبِ

